

"På pastor Gustafssons (Bergsvikers) tid" då...

I doktorsavhandlingen "Predikantskap och församling" undersöker Sune Fahlgren hur de olika missionsföreståndarna som en gång grundade Missionsförbundet, Baptistssamfundet, Helgelseförbundet, Pingstkyrkan osv. var bärare av ett ledarskap som i slutändan gjorde att exempelvis Missionsförbundet genom P.P Waldenström kom att bli en kyrka som blev en förlängning av "folkyrkan". Dock i en mer samhällstillvänd mening. Medan F.O Nilsson grundare av Baptistssamfundet utövade ett ledarskap som med tiden kom att forma ett samfund med en mer kritiskt identitet till den rådande samhällsordningen. Avhandlingen är mycket intressant. Men här vill jag ta fasta på en kort sekvens där Fahlgren skriver om att det faktiskt betyder en hel del när medlemmar försöker beskriva sin församling med hänvisning till en specifik pastor. Exempelvis skulle någon hos er kunna säga: "på pastor Jernbergs tid var det minsann ordning och reda" eller "på pastor Berggrens tid då fick vi påskvandra mycket". Fahlgren menar att när vi pratar en specifik pastor så säger detta en del om vad en församlings identitet var under viss period. Varför tar jag då upp detta? Ja, därför att jag blev ombedd att skriva ner några minnen från min tid som pastor till ert pågående 125 års jubileum. Det vill säga, minnen (en del roliga också), från "pastor Gustafssons" eller som jag nu mer heter "Bergsvikers tid."

Upplands Väsby mfs: en önskan om Stockholms värsta församling!

Året var 1998. Jag gick fortfarande på THS men hade börjat processen om vilken församling jag var kallad till som första tjänst. Dåvarande Christina Molin och Åke Jonsson var höll i dessa processer. Jag minns ett samtal där jag tillsammans med dessa två skulle få önska församling. Jag minns mig själv som en teologistuderande med stora visioner, massor av tydliga församlingsutvecklingsstrategier och framförallt självförtroende som räckte och blev över. Ett annat ord för detta är förmodligen "ung entusiasm". Och på frågan: "Ulf, har du något särskilt önskemål om var du vill ha din första tjänst?". Jag har fått veta att jag tydligen svarat: "Jag vet inte exakt vilken församling jag vill till, men en sak vet jag, och det är att jag gärna vill komma till Stockholms värsta församling, gärna en församling med mycket konflikter". Christinas och Åkes gensvar på detta blev: Missionskyrkan i Upplands Väsby!

Så en mycket mörk kväll i slutet av november, tror jag, så vandrar jag den långa Centralvägen från station till Missionskyrkan för att möta styrelsen och som det kallades på den tiden UR (ungdomsrådet) för en intervju i Stockholms värsta församling. Jag var både glad och skräckslagen. Jag minns mycket väl vilka de "värstingar" jag mötte denna kväll. Det var Britt Kjellberg, kassör. Sune Grafström ordförande, Eva Dahlgren, nu mer Lenestad som UR.s ordförande och Britt-Inger Berggren föreståndare. Till min förvåning och förmodligen mer lättnad än besvikelse, visade det sig att dessa personer var de vänligaste, snällaste men också mest professionella jag mött! Men var jag lurad? Såklart inte. Och jag började på halvtid hos er våren 1999 som ungdomspastor och blev sedan kvar i ett drygt decennium som föreståndare.

"Är Jesus kines!?" och "Jag trodde du skojade, då skulle jag inte ätit innan!"

Vid den tid då kyrkan inte ansågs vara något farligt för barnen, var vi också välkomna till skolan för låg- och mellanstadieklaser i Väsby. Varje år inbjöd vi till påskvandringar. Det var mycket arbete med att rigga detta, men många oväntade skådespelarinsatser gjordes. Jag fick snabbt den ärofyllda rollen att spela Jesus. Med stor dramatik och engagemang fick barnen uppleva den minst sagt gastkramande berättelsen om vägen till Jesu död och uppståndelse. En kamp som i grunden står mellan gott och ont, liv och död, tid och evighet och Guds rike och världens riken. Slutet på denna vandring bestod alltid av att den uppståndne Kristus i enlighet med berättelsen om Emmausvandrarerna bryter brödet inför lärjungarna och de känner igen honom. Sen fick barnen ställa frågor. Vid ett tillfälle var det en liten pojke som inte kunde släppa blicken från mig och jag förstod att han under hela vandringen gått med en tanke som inte ville släppa honom. Jag tänkte att han

kanske undrade om sveket på skärtorsdagen eller kanske hade han frågor om den dramatiska korsfästelsen på långfredag. När jag också undrade om någon hade några frågor räckte denna pojke upp handen och ställde sin fråga, och plötsligt uppenbarades något helt överraskande som han burit på, han frågade: "Var Jesus kines?" (För er som inte vet, är jag adopterad från Sydkorea). Det var svårt att hålla sig för skratt för pojkens skull, men ett väldigt roligt minne från dessa vandringar.

Ett annat minne jag har kommer från "Pastorn i köket". Denna "praktik" som etsat sig fast hos många då pastorn ställde sig i köket med kockmössa och pastorsskjorta och lagade mat åt hungriga församlingsmedlemmar och deras arbetskamrater. Som ni alla vet blev detta en mycket lyckad del i församlingens veckorytm som fortlöpte över flera år. Det blev också ett längre reportage i Sändaren om detta. Men jag minns en episod från den absolut första gången jag skulle ha pastorn i köket. Jag hade lagat kycklingfilé och gästerna började komma. Men så upptäckte jag att flera hade ätit innan. Anledningen var att de trodde att jag hade skämtat. En av medlemmarna som plötsligt med egna ögon såg att jag faktiskt hade lagat mat utbröt: "*Och vi som har ätit innan, vi trodde att du skämtade*".

Grunden till min pastoral formation

Det finns såklart många andra minnen. Inte minst, alla predikningar från denna tid. Jag minns också hur vi under min tid iscensatte projektet "samkraftspastor" där vi sålde en pastorstjänst till kommunen som de finansierade. Hur vi faktiskt lyckades motivera att anställa en pastor i deras ungdomsverksamhet i stället för en socionom eller socialpedagog. Jag minns också att min allra första insats som pastor var av kritiskt slag då en pojke på Väsby skolan fått en istapp i huvudet och avlidit. Jag minns hur vi samlade hela skolan tillsammans med präst i Vilunda för denna stund. Ett annat minne handlar om Tsunamin och den samtalsgrupp jag fick förmånen att ha med alla dem i Väsby kommun som förlorat nära anhörig. Det är oförglömliga saker. Jag minns också de olika goda pastorskollegor jag hade förmånen att leda. Ove Sommar, Linda Alexandersson och Linda Claremar. Vi hade också, minns jag, fantastiska konfirmationsgrupper där många sedan blev ledare för nästa kull. Ja detta är axplock från min tjänst hos er.

Åren hos er, var inte bara goda, det var dessa år där jag med ert fulla förtroende formade och utmejslade den pastoral, andliga och teologiska identitet jag idag har som en, om jag får säga det själv, trygg grund för min fortsatta gärning. Det fanns kultur och ton hos er som präglades av kärlek, lyhördhet och ömsesidighet. Jag utmanade er många gånger i församlingsutvecklingsprojekt, och ert gensvar var alltid att ge utrymme för att respondera, men sedan förvalta detta. Ni i Väsby har en stor och djup förståelse för vad en pastor måste göra i kraft av sitt kall och vad en församlings uppdrag är att gå med sin ledare i vått och torrt. Det har alltid funnits en generositet och förståelse som jag upplevde där ni förstod integriteten i min pastorsroll, men också hjälpte mig att växa och kommunicera detta i olika situationer och lägen så att församlingen visste hur den kunde fortsätta stötta och växa. Jag minns också att man väldigt snabbt skapade vänskapsband till er. Det fanns en självklarhet i att bjuda in och bjuda hem. Det finns många goda krafter av entreprenörer och goda förvaltare som ni hela tiden stämmer av mot kvalitén i ert uppdrag att vara kyrka där ni är. Jag vet att ni idag, har utvecklat er församling till en fortsatt stabil utveckling, trots att ni som många församlingar brottas med åldrande.

Stort grattis till ert 125 års jubileum!

Pastor Ulf Bergsviker - i dag verksam i Älvsjökyrkans församling.